

Sergey Poletajev: Zde je ruský plán pro Ukrajinu na letošní léto

 rt.com/russia/595831-heres-russias-plan-for-ukraine/

Náklady na podporu Kyjeva pro Západ stále rostou, což znamená, že nejlepší možností Moskvy je počkat

Projekt Vatfor

FOTOGRAFIE: Ruský voják ze skupiny sil Střed stojí na stráž, když je raketomet BM-21 Grad odpálen směrem k ukrajinským pozicím v sektoru Avdiivka v přední linii. © Sputnik / Stanislav Krasilnikov

Čas od času se lidé ptají, proč Rusko na Ukrajině nejedná rozhodněji a proč se zdá, že se vleče. Někteří říkají, že je to ze slabosti, jiní tuší nějaké tajné dohody se Západem a zdá se, že existují teorie vyhovující každému vkusu.

Ve skutečnosti je odpověď jasná a transparentní. V letošním a příštím roce Rusko vyčlenilo na ukrajinský konflikt zhruba 5–6 % HDP a úkolem Kremlu je tyto relativně malé zdroje co nejefektivněji využít. Jejich záměrem je dosáhnout cílů vojenské operace bez nové mobilizace a zachovat nejen klidnou a fungující ekonomiku, ale i stabilitu uvnitř země.

Přestože frontová linie zůstává od podzimu 2022 převážně statická, politická situace a okolnosti, za nichž konflikt pravděpodobně skončí, se radikálně mění – ve prospěch Ruska. S malým rizikem a relativně malými finančními náklady se prezident Vladimir Putin pomalu, ale jistě prosazuje.

Ne čekání, ale příprava

Stále více se mluví o hrozící ruské ofenzivě. Stejně jako u ukrajinské „protiofenzívy“ před rokem komentátoři tvrdí, že přesně vědí, kde se odehraje (směrem na Charkov nebo Sumy), kdy k ní dojde (v květnu nebo červnu), a jsou si předem jisti, že bude rozhodující pro celý konflikt a tak dále.

Ale zdá se nám, že Kreml letos v létě nechce velký pochod na druhé ukrajinské město, a tady je důvod.

Za prvé, chybí zkušenosti. Hovoříme o operaci v rozsahu východní fronty za druhé světové války a takové snahy nebyly během současné kampaně nikdy provedeny. (22. únor 2022 se nepočítá, protože nepřítel nebyl plně mobilizován a frontová linie ve skutečnosti neexistovala, takže nebylo třeba nic prorážet.)

V každém konfliktu se rozsah potřebný pro útočné bitvy neustále zvyšuje a je třeba vytvořit vhodné nástroje, strategické a taktické techniky, důstojnické a štábní sbory. Skok nutný k přechodu od pětiměsíční operace, která měla Avdějevku dovést k rychlé a

úspěšné okupaci Charkova nebo Sumy, se zdá nepředstavitelný.

[Přečtěte si více](#)

[Fjodor Lukjanov: Íránská současnost by měla být budoucností Izraele](#)

Také potřebné síly a prostředky ještě nejsou na místě. Ano, máme rezervy cca 150 000-170 000 lidí. Ano, každý měsíc se hlásí k vojenské službě více lidí, než Ukrajina schytává v tavernách a na ulicích, což znamená, že počty stále rostou. Ale masa vojáků není armáda. Potřebují být vyzbrojeni, vybaveni, vycvičeni, vybaveni zkušenými důstojníky, personální kapacitou, vybavením, granáty, letadly a dalšími věcmi.

Ruský ministr obrany Sergej Šojgu uvedl, že formování dvou nových generálních armád bude dokončeno do konce roku 2024. Ruské ozbrojené síly tedy dosáhnou své vrcholné formy až za osm až devět měsíců a poté budou splněny podmínky pro otevření druhé fronty. by mělo být zřejmé.

Ale co letos v létě? Pokud se ukrajinská fronta náhle nezhroutí, pravděpodobně uvidíme pomalý a odměřený postup s bojem o každé pole a vesnici v kombinaci se současnými leteckými údery hluboko uvnitř fronty a na ukrajinský týl.

I přes stále sofistikovanější ukrajinské protiútoky takový scénář vyčerpá nepřítele mnohem rychleji než nás, což znamená, že do konce roku, respektive do léta příštího, se poměr sil posune ještě více v náš prospěch. V každém případě jde o výpočet našeho generálního štábu.

Mezitím, pokud ukrajinské síly náhle zakolísají v Donbasu, Charkovské oblasti nebo Záporoží, budou rezervy, které již v zóně máme, dostatečné k dosažení úspěchu.

Ruské útočné operace operačního (středního) rozsahu jsou přitom možné na jaře a v létě, zvláště pokud se kyjevská armáda začne ohýbat více než nyní. Nejde jen o nácvik a způsob získávání zkušeností, ale v případě úspěchu i o ukázkou nepříteli, že víme, jak zahájit ofenzívu, že přesně víme, co máme dělat, a že to v případě potřeby zopakujeme. .

Už teď na Západě panuje všeobecný názor, že Ukrajina nemůže vyhrát. Nová debata je tedy o tom, zda vyjednávat nebo se přímo zapojit do boje (to druhé se zdá nereálné, ale o tom níže). A to vše se mísí se souběžným všeobecným názorem, že Putin nemůže útočit, že ruská armáda je vyčerpaná a tak dále.

[Přečtěte si více](#)

[Andrey Sushentsov: Američané nám nemohou říct, kdo vyhodil do vzduchu Nord Stream, ale vyřešili případ teroristického útoku v Moskvě za 15 minut?](#)

Až bude dokončena formace výše popsaných nových armád a bude rozhodnuto o jejich přesunu k ukrajinským hranicím, najednou se na Ukrajině a na Západě roztroubí druhá fronta, a to samo o sobě může být rozhodující faktor. Putin tak nabídne nepříteli volbu – buď přijme naše podmínky (odzbrojení a neutralitu Ukrajiny, ale i další kontrolní mechanismy), nebo se připraví na nové kolo, na které jsme připraveni mnohem lépe než vy.

Jinými slovy, pokud to nebudete dělat hezky, vezmeme si, co chceme, násilím.

Když aspirace neodpovídají příležitostem

Západ samozřejmě nechce nečinně sedět a čekat, až si Rusko prosadí své, aniž by udělal jakékoli kroky. Po neúspěchu loňské ukrajinské protiofenzívy se ale neobjevily jasné představy, jak Moskvu porazit.

Ještě horší je, že z pohledu ruských odpůrců dosáhla politická propast v západních zemích takových rozměrů, že je čas hovořit nikoli o strategii bloku jako celku, ale o solidaritě globalistických elit, které čelí silicímu odporu. Jak ve svých vlastních zemích, tak na globálním jihu. Výsledkem je, že jejich touhy se snaží naplnit.

O čem to mluvíme? Loni na podzim bylo rozhodnuto, že úkolem Ukrajiny pro rok 2024 je držet, budovat a udeřit – tedy udržovat frontu, budovat obranu a co nejbolestněji bombardovat Rusko – a zároveň přebudovat armádu a připravit se na rozhodující vítězné bitvy v roce 2025. , načež vyčerpaný Putin bude muset jistě uzavřít mír.

První část se zatím drží (zejména s ohledem na to, že Rusko nikam nepostupuje), druhá je však obtížnější – kvůli politickým hádkám a všeobecnému nedostatku zbraní jsou zásoby nedostatečné i pro aktuální potřeby kyjevské ozbrojených sil, a přestože situace na Ukrajině není tak katastrofální, jak každý den tvrdí profesionální smuteční hosté v západním tisku, pomalu, ale jistě se zhoršuje. Jinými slovy, zatím jde všechno spíše podle plánu Putina než podle plánu Západu – ukrajinská armáda postupně slábne, nikoli sílí.

Kromě problémů se západními zbraněmi je tu ještě jeden: Ukrajině docházejí vojáci. Podle různých odhadů prošlo během konfliktu ukrajinskými ozbrojenými silami až jeden a půl milionu lidí. Zpočátku byla složena z těch, kteří chtěli bojovat, nebo alespoň nebyli proti.

[Přečtěte si více](#)

Fjodor Lukjanov: NATO vypadá silně, ale skutečný obraz je velmi odlišný.

Nyní to však není tak jednoduché. Snahy o zvýšení vstupu do ukrajinské armády se setkávají s totální sabotáží, a to jak ze strany ustaraných mužů, kteří hromadně utíkají před vojenskými náboráři, tak ze strany poslanců, kteří od podzimu váhali nad návrhem zákona o prodloužení mobilizace.

Takže Západ, traumatizovaný loňskými neúspěchy Ukrajiny, se nyní zdráhá poskytovat vzácné zbraně – a zároveň nevidí žádnou motivaci poskytovat další, dokud sami Ukrajinci nejsou ochotni bojovat. Začarovaný kruh.

Na tomto pozadí vypadá druhá část grandiózního plánu, zlomový bod příštího roku, spíše jako samolibost ve stylu „v pondělí začnu nový život“. O navýšení západních dodávek na Ukrajinu v roce 2025 se nemluví a dokonce i zachování současných objemů a rozpočtového financování (kolem 40 miliard dolarů ročně) je ve vážných pochybách.

Kreml si je toho všeho dobře vědom a zvedá náklady Západu. V důsledku stávek v energetickém sektoru se Ukrajina změnila z dárcovské země na zemi, která potřebuje dodávky elektřiny z Evropské unie a velké investice do obnovy zničených elektráren – to vše samozřejmě na náklady Západu. Stávky na zásobníky plynu na západní Ukrajině zvyšují riziko přerušení topné sezóny příští zimu a tak dále.

Jak jsme již mnohokrát řekli, Západ je na rozcestí – stáhnout se z konfliktu a vyjednávat s Ruskem, nebo se vydat do války sám. Macron vyplul zkušební balón a reakce jak uvnitř samotné Francie, tak mezi členy NATO s alespoň nějakým druhem fungujících armád ukázaly, že ne, v dohledné době nebudou na Ukrajině ve výrazných počtech žádné západní jednotky.

Tváří v tvář rozcestí si Západ nemohl vybrat jednu nebo druhou cestu a místo toho stál opodál a sledoval, jak Ukrajina pomalu prohrává. Nyní stojí za to počkat, zda budou na červencovém summitu NATO přijata nějaká zásadní rozhodnutí; zda Kongres USA bude schopen dát Ukrajině nějaké peníze a hlavně, zda tato hotovost zemi skutečně pomůže a

nejen prodlouží její agónii. Nemluvě o tom, zda Kyjev konečně dokáže vyřešit problém mobilizace, aniž by vyvolal nepokoje v týlu. A především uvidíme, zda Západ dokáže přijít s koherentním plánem, který donutí Kreml riskovat.

Pokud ne, pokud věci budou pokračovat jako nyní, může Rusko dál sedět a čekat, až Ukrajina padne do jeho rukou jako přezrálé ovoce.

Moskva na to má minimálně pár let. Jak dlouho má Kyjev?